

Arrest

nr. 259 764 van 31 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BALLEZ, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 20/04/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend).

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet. De betrokkene heeft geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 20/04/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend).

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 26 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Aan de Heer, die verklaart te heten;
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel, afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit Inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26/03/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

De betrokkene heeft geen verzoek tot Internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 20/04/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend).

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur (Unierechtelijk en naar Belgisch administratief recht) waaronder het recht op een

eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht, het rechtsbeginsel "audi alteram partem" en het recht van de verdediging alsook van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische toelichting zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"2.1. Eerste onderdeel

De motivering van de bestreden beslissingen is niet passend noch correct, daar het vonnis waarnaar verwerende partij verwijst, en de veroordeling, niet meer bestaan : zij werden bij verstek uitgesproken, en het vonnis werd vernietigd nadat verzoeker verzet heeft getekend.

De bestreden beslissingen zijn dus niet op geldige wijze gemotiveerd.

2.2. Tweede onderdeel

Het recht om te worden gehoord die integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Niet alleen is verzoeker niet uitgenodigd om zijn argumenten tegen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn of tegen een inreisverbod van drie jaar te uiten, maar bovendien werden de specifieke waarborgen die het recht om te worden gehoord "nuttig en doeltreffend" maken hem ontkend (punt a. hieronder).

Indien zijn rechten echter geëerbiedigd zouden zijn, zou verzoeker elementen hebben ingeroepen die het besluitvormingsproces zouden hebben beïnvloed, en zouden de door verwerende partij genomen beslissingen anders zijn geweest (punt b. hieronder).

a. Het ontbreken van een uitnodiging om te worden gehoord en het feit dat verzoeker niet in de gelegenheid is gesteld om zijn argumenten naar behoren en doeltreffend naar voren te brengen

Verzoeker heeft het recht om zijn standpunt "op nuttige en doeltreffende wijze" te verwoorden en er bestaat een overeenkomstige verplichting van verwerende partij om alle relevante elementen te verzamelen om te beslissen, a fortiori in geval van een inreisverbod, waarbij de wetgever uitdrukkelijk heeft herinnerd aan de verplichting om "alle omstandigheden van het geval" in aanmerking te nemen (art. 74/11).

Om te kunnen worden gehoord en zich te kunnen verdedigen op nuttige en doeltreffende wijze, had verzoeker moeten worden uitgenodigd om zijn argumenten naar voren te brengen en had de uitoefening van zijn recht om te worden gehoord vergezeld moeten gaan van bepaalde waarborgen.

P. GOFFAUX definieert de contouren van het recht om te worden gehoord als volgt (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2eme éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, we onderstrepen) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Uw Raad heeft benadrukt dat deze waarborgen gekoppeld moeten worden aan het recht om te worden gehoord om het effectief te maken, namelijk in twee recente arresten, verwijzend naar de doctrine van I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 van 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 van 08.01.2018.

De Raad van State herinnerde er ook aan dat deze rechten en waarborgen prevaleren vóór elk administratief besluit met een specifiek doel, zoals een bevel om het land te verlaten en een inreisverbod (RvS nr. 233.257 van 15 december 2015).

Net als het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van State er reeds op gewezen dat, aangezien verwerende partij op eigen initiatief handelt en rekening moet houden met bepaalde elementen in het besluitvormingsproces, ze de vreemdeling moet uitnodigen om zijn argumenten op een nuttige en doeltreffende wijze naar voren te brengen (zie met name RvS nr. 230.293 van 24 februari 2015).

Echter, in casu :

- Verzoeker werd niet eens uitgenodigd voor een gehoor vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen;*
- Op geen enkel moment is verzoeker - op duidelijke en begrijpelijke wijze - de vraag gesteld of hij argumenten had tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en tegen een inreisverbod;*
- Op geen enkel moment is verzoeker - op duidelijke en begrijpelijke wijze - de vraag gesteld of hij argumenten had tegen een ontzegging van de tijd om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar;*
- Verzoeker is niet naar behoren in kennis gesteld van de besluiten die verwerende partij van plan was tegen hem te nemen;*
- Verzoeker is niet naar behoren geïnformeerd over zijn rechten in het besluitvormingsproces;*
- Verzoeker is niet naar behoren in kennis gesteld van de informatie en documenten die hij aan verwerende partij had kunnen geven die van invloed zouden zijn op de besluiten;*
- Verzoeker heeft zich in het besluitvormingsproces niet laten bijstaan door een raadsman en de mogelijkheid werd hem ook niet gegeven om dit te kunnen doen;*
- Verzoeker werd niet op de hoogte gesteld van zijn recht op bijstand door een raadsman in het besluitvormingsproces;*
- Verzoeker had geen toegang tot zijn administratieve dossier voordat de beslissingen genomen werden;*
- Verzoeker werd niet in kennis gesteld van de wettelijke bepalingen die op hem van toepassing waren;*
- Verzoeker werd niet naar behoren in kennis gesteld van de elementen die hem verweten werden;*
- Verzoeker heeft niet voldoende tijd gekregen om zijn opmerkingen te maken en zijn verdediging voor te bereiden;*

De betrokken rechten en waarborgen, die als doel hebben dat verzoeker zijn argumenten doeltreffend en nuttig kan inroepen en dat verwerende partij met volledige kennis van zaken haar beslissing neemt, zijn duidelijk niet geëerbiedigd in casu.

b. Elementen waarop verzoeker zich zou hebben beroepen indien zijn rechten en bovengenoemde garanties geëerbiedigd werden

Indien de bovengenoemde rechten en waarborgen van verzoeker in acht waren genomen, zou hij de volgende elementen hebben ingeroepen, waarmee verwerende partij rekening diende te houden en die het besluitvormingsproces zouden hebben beïnvloed en de beslissingen die zij van plan was te nemen, zouden hebben gewijzigd:

- Verzoeker heeft verzet aangetekend tegen het vonnis dd. 20.04.2020 en een nieuw vonnis werd uitgesproken op 09.04.2021;*
- Verzoeker heeft een volledige uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn gevangenisstraf en boete uiteindelijk gekregen;*
- Verzoeker reist gewoonlijk tussen Armenië en Europa voor professionele redenen;*
- Verzoeker moet voor zijn werk gemakkelijk naar het Europees grondgebied kunnen reizen;*
- Verzoeker had een schengenvizum ontvangen van de Poolse overheden, verblijft in België sinds meerdere jaren;*

- Verzoeker had zijn situatie gedetailleerd kunnen toelichten, zijn privéleven en de relevante documenten kunnen overleggen;
- Verzoeker had meer uitleg kunnen geven omtrent de context waarin de verwijten feiten hebben plaatsgevonden, het feit dat hij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald, dat verzoeker een blanco strafregister had, dat verzoeker een uitstel van zijn straf heeft gekregen en dat hij vervolgens niet veroordeeld werd tot een maatregel die hem van de samenleving isoleert; in licht ervan kan het risico van onderduiking en het risico voor de nationale veiligheid (waarop de bestreden beslissingen stoelen) worden gerelativiseerd;
- Het feit dat hij graag de inhoud van zijn administratief dossier had willen controleren alvorens zijn opmerkingen te maken, zodat deze zo relevant mogelijk zouden zijn en hij zijn dossier met betrekking tot zijn privé-leven, zijn achtergrond en zijn banden met Europa kan ondersteunen;
- Het feit dat hij zich wilde laten bijstaan door een raadsman, zodat zijn verklaringen en documenten zo goed mogelijk zouden worden geformuleerd en het besluitvormingsproces zouden kunnen beïnvloeden;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden. De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Verzoeker is niet in de correcte omstandigheden geplaatst om aan verwerende partij de realiteit van zijn situatie te kunnen uiteenzetten, met name wat betreft de fundamentele elementen van zijn familie- en privéleven, noch onder de juiste omstandigheden om het belang van zijn verklaringen op het moment van de verzameling ervan te kunnen afwegen en meten.

In het licht van al deze elementen moet worden opgemerkt dat de betrokken normen niet in acht zijn genomen en dat de genomen besluiten moeten worden opgeschort en vervolgens nietig moeten worden verklaard.

2.3. Derde onderdeel

Verwerende partij heeft niet met alle informatie rekening gehouden, en heeft niet getracht alle informatie te verzamelen die nodig zijn om met kennis van zaken een beslissing te nemen en haar beslissingen te baseren op een beoordeling van alle relevante elementen, en in het bijzonder van de elementen die zijn opgesomd in eerste onderdeel, onder b), wat een gebrek aan zorgvuldigheid vormt en die vervolgens een ontoereikende motivering met zich meebrengt aangezien de concrete elementen op geen enkele wijze voldoende in aanmerking worden genomen, zoals vereist door de artikelen 74/11 (voor het inreisverbod) en 74/13 en 74/14 (voor het inreisverbod en het bevel om het grondgebied onverwijld te verlaten).

Verwerende partij heeft er niet naar gestreefd alle elementen te verzamelen die nodig zijn om geïnformeerde en correcte beslissingen te nemen en haar beslissingen te baseren op een beoordeling van alle relevante elementen, hetgeen een gebrek aan grondigheid oplevert, hetgeen tot uiting komt in een ontoereikende motivering, aangezien :

- Verzoeker verzet heeft aangetekend tegen het vonnis dd. 20.04.2020 en dit vonnis werd op 09.04.2021 vervangen door een ander vonnis ;
- Verwerende partij verwijst vervolgens naar een straf die niet meer bestaat;
- Verwerende partij heeft een volledige uitstel gekregen van de tenuitvoerlegging van zijn straffen (gevangenisstraf en boete) ;
- Verwerende partij heeft vervolgens geen nauwkeurige appreciatie kunnen doen van de ernst van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd noch een adequate analyse heeft geleverd van het gedrag van verzoeker die aan de openbare orde of de nationale veiligheid schade zou kunnen berokkenen;
- Verzoeker met een schengenvizum het Belgisch grondgebied is binnengetrepen, geldig tot 17.06.2021;
- In de omstandigheden van het onderhavige geval is het niet redelijk en passend om een inreisverbod van drie jaar te rechtvaardigen op grond dat verzoekers gedrag "de openbare orde in gevaar kan brengen", terwijl de realiteit van de bedreiging in de bestreden besluiten niet is geanalyseerd of aangetoond, daar het op een vonnis stoelt die niet meer bestaat ;

Derhalve staan het gebrek aan zorgvuldigheid en de schending van de motiveringsplicht vast, en moeten de beslissingen worden geschorst en vervolgens nietig worden verklaard.

Voor wat betreft artikel 74/11 in het bijzonder en de verplichting om rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak in het kader van het nemen van een inreisverbod en de vaststelling van de duur ervan, heeft de Belgische wetgever niet nagelaten zich tijdens de parlementaire procedure te herinneren: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn voorziet : (...)

De overweging 14 stelt vast : (...)

De redenen voor de duur van het inreisverbod (CCE nr. 108.577 van 26 augustus 2013, nr. 106.581 van 10 juli 2013; nr. 105 587 van 21 juni 2013) en de redenen voor de termijn (of het ontbreken daarvan) voor het verlaten van het grondgebied (CCE 187 290 van 22.05.2017), moeten naar behoren worden gemotiveerd. Volgens deze rechtspraak zijn dit besluitvormingscomponenten die, indien zij gebrekkig zijn gemotiveerd, leiden tot de nietigverklaring van de gehele beschikking.

Dit is hier niet het geval, en zoals hierboven is benadrukt, is met veel elementen geen rekening gehouden

2.4 vierde onderdeel

zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod, het ontbreken van een termijn voor vrijwillige vertrek zijn gebaseerd op een aan de verzoeker toegeschreven bedreiging voor de openbare orde, maar dit is slecht gemotiveerd, in strijd met de artikelen 7 (voor het bevel om het grondgebied te verlaten), 74/14 (voor het inreisverbod) en 74/11 (voor het inreisverbod en de termijn ervan), geïnterpreteerd in overeenstemming met Richtlijn 2008/115/EG.

In zijn oordeel Z Zh van 11.06.2015 benadrukte het Hof van Justitie dat artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG, waaraan de nationale wetgeving moet voldoen, "in de weg staat aan een nationale praktijk waarbij een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde in de zin van deze bepaling, enkel en alleen op grond van het feit dat de onderdaan wordt verdacht van het feit dat hij een volgens het nationale recht als strafbaar feit of een strafbaar feit is aangemerkt, dan wel strafrechtelijk veroordeeld is geweest voor een dergelijk feit. »

Evenzo heeft het Europees Hof van Justitie (HvJ) er in zijn arrest van 8 december 2011, Ziebell (C 371/08, EU:C:2011:809, punten 82 en 83), reeds op gewezen dat de vaststelling van een verwijderingsmaatregel genomen ten aanzien van een onderdaan van een derde land niet automatisch kan worden bevolen na een strafrechtelijke veroordeling, maar dat een beoordeling geval per geval vereist is.

Om deze reden kan verzoekers veroordeling (voor feiten van een relatief belang die in 2019 werden gepleegd¹) op zich niet voldoende zijn om een vermeende "gevaarlijkheid" voor de wetgever van de Unie te rechtvaardigen.

Verwerende partij verwijst des te meer naar een gevangenisstraf die niet meer bestaat aangezien verzoeker verzet heeft aangetekend tegen het vonnis dd. 20.04.2020, wat verwerende partij wist aangezien daarvan melding in de bestreden beslissing wordt gemaakt. Uiteindelijk werd verzoeker tot 4 maanden gevangenisstraf en een boete veroordeeld, waarvoor hij ook een volledige uitstel kreeg. De analyse van verwerende partij is manifeste inadequaat.

Volgens de wederpartij staat het risico van recidive vast, aangezien "het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene" wat verzoeker betwist aangezien hij nooit misdadige activiteiten (meervoud) in België heeft gepleegd en dat zijn enige misdaad tot een meer dan beperkte "winstgevendheid", aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof, die hij vervolgens ook helemaal betaald.

De analyse van verwerende partij is inadequaat, onvolledig en onzorgvuldig.

De verwerende partij moest rekening houden met de door de wetgeving opgelegde normen en haar standpunt naar behoren motiveren, quod non in specie.

Bijgevolg is het middel gegrond.

2.5. Vijfde onderdeel

De beslissingen zijn in strijd met het evenredigheidsbeginsel, het fundamentele recht op eerbiediging van het privé-leven en de motiveringsplicht, omdat de nadelige gevolgen van de beslissingen voor verzoeker onevenredig zijn en omdat deze gevolgen bij de vaststelling van de beslissingen niet naar behoren zijn afgewogen.

Zowel zijn banden in België, als met Europa, als zijn verblijfssituatie, alsmede de dreiging (het "gevaar", de "redenen van openbare orde") die hem wordt toegeschreven, zijn niet met de nodige grondigheid onderzocht, en de motivering van de beslissingen is op deze verschillende punten ontoereikend en inadequaat.

Verzoeker werd één keer veroordeeld voor feiten van 2019, namelijk gewone diefstal.

Verwerende partij hecht geen belang aan de datum van de feiten en aan hun relatief belang, en gaat zelfs niet op de concrete betrokkenheid en handelingen van verzoeker, en verwijst in zeer (zeer) vage bewoordingen naar hetgeen verzoeker zou hebben misdaan. Er was duidelijk geen zorgvuldige analyse.

Voorts wordt opgemerkt dat de straf gematigd is en het verwijzen naar de gevangenisstraf van 8 maanden inadequaat is daar het vonnis dd. 20.04.2020 vervangen werd door het vonnis dd. 09.04.2021.

Volgens de wederpartij staat het risico van recidive vast, aangezien "het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene" wat verzoeker betwist aangezien hij nooit misdadige activiteiten (meervoud) in België heeft gepleegd en dat zijn enige misdaad tot een meer dan beperkte "winstgevendheid", aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof, die hij vervolgens ook helemaal betaalde.

De bestreden beschikkingen bevatten theoretische en zeer beknopte overwegingen betreffende het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde oplevert, hetgeen een inmenging in zijn privéleven zou rechtvaardigen.

Nochtans, hem bevelen om zonder termijn het grondgebied te moeten verlaten en hem verbieden om gedurende drie jaren het volledige Schengengrondgebied te kunnen betreden is onevenredig aangezien verzoeker banden heeft met de Europese Unie en een Schengen visum had bekommen door die geldig was tot 17.06.2021.

Verwerende partij voert niet op geldige wijze aan dat verzoeker thans een bedreiging voor de openbare orde vormt die zijn verwijdering van het grondgebied en een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt. Er is geen zorgvuldige afweging geweest. De beslissingen zijn onevenredig en moeten nietig worden verklaard.

2.6. Zesde onderdeel

Aangezien het inreisverbod in wezen gebaseerd is op het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn de onwettigheden die het grondgebied aantasten ook van invloed op de wettigheid van het inreisverbod.

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en het verdwijnen ervan uit het rechtsstelsel zou het inreisverbod nietig maken en dus niet langer geldig gerechtvaardigd en onwettig maken."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 maar laat na om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen dit artikel schenden.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In de eerste bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, een straf waartegen zij verzet heeft aangetekend, dat overwegende het winstgevend karakter van haar misdadige activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt eveneens gemotiveerd dat er in het administratief dossier van de verzoekende partij geen enkele aanwijzing zit waaruit de gemachtigde kan besluiten dat zij een gezinsleven leidt zoals begrepen in artikel 8 van het EVRM, dat deze beslissing artikel 8 van het EVRM dus niet schendt, dat de verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, dat er in het administratief dossier geen enkele aanwijzing zit waaruit de gemachtigde kan besluiten dat de verzoekende partij een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, en daar de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij de feitelijke motieven die werden uiteengezet in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden herhaald.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt gemotiveerd dat in het administratief dossier van de verzoekende partij geen enkele aanwijzing zit waaruit de gemachtigde kan besluiten dat zij een gezinsleven leidt zoals begrepen in artikel 8 van het EVRM, dat deze beslissing artikel 8 van het EVRM dus niet schendt, dat de verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, dat er in het administratief dossier geen enkele aanwijzing zit waaruit de gemachtigde kan besluiten dat de verzoekende partij een vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11, dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt

aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, een straf waartegen zij verzet heeft aangetekend, dat overwegende het winstgevend karakter van haar misdadige activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en de door haar aangevoerde grieven.

2.5. Betreffende de eerste bestreden beslissing

2.5.1. De verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”.

Er wordt hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 20/04/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend).

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.5.2. In het bestreden bevel wordt er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op twee motieven die elk afzonderlijk de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 74/14, §3, 1° en naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet die respectievelijk steunen op het feit dat er een risico op onderduiken bestaat en de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Eén motief volstaat om de beslissing tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

Betreffende het risico op onderduiken wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

De verzoekende partij betoogt dat indien zij gehoord was geweest, zij meer uitleg had kunnen geven omtrent de context waarin de verweten feiten hebben plaatsgevonden, het feit dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald, dat zij een blanco strafregister had, dat zij een uitstel van haar straf heeft verkregen, dat zij vervolgens niet veroordeeld werd tot een maatregel die haar van de samenleving isoleert, dat in het licht hiervan het risico van onderduiking wordt gerelativeerd. Haar betoog kan echter niet dienstig in verband worden gebracht met de motieven omtrent het risico op onderduiken, minstens maakt zij niet concreet aannemelijk waarom, op basis van vornoemde elementen, het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij is om te stellen dat er een risico op onderduiken bestaat.

De kritiek van de verzoekende partij op het motief dat zij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat, motief dat zoals blijkt uit wat voorafgaat niet wordt weerlegd of ontkracht, volstaat om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bestreden bevel te kunnen schragen.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5.3. Het betoog dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voert omtrent de openbare orde wordt in het kader van de eerste bestreden beslissing aldus uitsluitend beoordeeld in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, daar het motief dat zij een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is en haar aldus op grond van artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, het weze herhaald, overtollig is.

2.5.4. De verzoekende partij stelt in een eerste middelonderdeel dat de motivering van de bestreden beslissing niet passend noch correct is, daar het vonnis waarnaar de verwerende partij verwijst, en de veroordeling, niet meer bestaan, dat zij bij verstek werden uitgesproken en dat het vonnis werd vernietigd nadat zij verzet heeft aangetekend, dat de bestreden beslissing dus niet op geldige wijze gemotiveerd is.

De verzoekende partij heeft het vonnis op tegenspraak van 9 april 2021 bij haar verzoekschrift gevoegd. Uit voornoemd vonnis blijkt dat de schuld onbetwist blijft doch dat er een lagere straf met uitstel werd uitgesproken.

De Raad merkt vooreerst op dat voornoemd vonnis dateert van na het nemen van de eerste bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Er wordt in de eerste bestreden beslissing tevens erkend dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend.

De Raad stelt verder vast dat het vastgestelde risico op een nieuwe schending van de openbare orde in de eerste bestreden beslissing niet zozeer steunt op het verstekvonnis van 20 april 2020 of de in het voormeld vonnis opgelegde straf, maar wel op het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en dat zij, gelet op het winstgevend karakter en de ernst van de feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door enkel te wijzen op het vonnis op tegenspraak waaruit blijkt dat de schuld onbetwist is doch dat een gevangenisstraf en boete met uitstel worden opgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, nu dit niet wordt afgeleid uit de strafmaat die aan de verzoekende partij wordt opgelegd, doch wel uit het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten zoals duidelijk blijkt uit de motieven *“Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde”* en *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

De Raad wijst er in dit kader ook op dat de afwezigheid van een definitieve veroordeling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet in de weg staat. Niets belet de gemachtigde immers om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die niet of nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Aldus blijkt geenszins dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet passend noch correct is of dat de bestreden beslissing niet op geldige wijze is gemotiveerd.

2.5.5. De verzoekende partij beroept zich in een tweede middelonderdeel op een schending van het hoorrecht en stelt dat zij niet alleen niet is uitgenodigd om haar argumenten tegen de bestreden beslissingen te uiten, maar dat haar bovendien de specifieke waarborgen die het recht om te worden gehoord nuttig en doeltreffend maken werden ontkend, dat indien haar rechten geëerbiedigd zouden zijn, zij elementen zou hebben ingeroepen die het besluitvormingsproces zouden hebben beïnvloed en de door de verwerende partij genomen beslissingen anders zouden zijn geweest.

Dit middelonderdeel wordt onderzocht ten aanzien van beide bestreden beslissingen.

2.5.5.1. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of

dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Daargelaten of door het nemen van het bestreden bevel uitvoering werd gegeven aan het Unierecht, stelt de Raad vast dat op hetzelfde ogenblik aan de verzoekende partij tevens het bestreden inreisverbod voor een duur van drie jaar werd opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

2.5.5.2. De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis van 20 april 2020 en dat een nieuw vonnis werd uitgesproken op 9 april 2021, dat zij een volledig uitstel van de tenuitvoerlegging van haar gevangenisstraf en boete heeft verkregen. Er kan in dit verband dienstig worden verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 2.5.4. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat voornoemd vonnis dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op dit gegeven had kunnen wijzen indien zij gehoord was geweest voor het nemen van de bestreden beslissingen. Er wordt in de bestreden beslissingen tevens erkend dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend.

In zoverre de verzoekende partij in dit verband verder betoogt dat zij meer uitleg had kunnen geven omtrent de context waarin de verweten feiten hebben plaatsgevonden, het feit dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald, dat zij een blanco strafregister had, dat zij een uitstel van haar straf heeft verkregen, dat zij vervolgens niet veroordeeld werd tot een maatregel die haar van de samenleving isoleert, dat in het licht hiervan het risico voor de nationale veiligheid wordt gerelativeerd, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motieven van het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod blijkt dat de gemachtigde *in concreto* heeft gemotiveerd waarom de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, een straf waartegen zij verzet heeft aangetekend. De gemachtigde beoordeelt deze feiten als winstgevend waardoor hij meent dat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Hij beoordeelt deze feiten tevens als ernstig waardoor de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door te stellen dat zij een uitstel van haar straf heeft verkregen, dat zij vervolgens niet veroordeeld werd tot een maatregel die haar van de samenleving isoleert, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Immers heeft de verwerende partij de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gebaseerd op de concrete feiten, met name gewone diefstal, die de verzoekende partij niet betwist evenals op het gegeven dat deze feiten een winstgevend karakter hebben en ernstig zijn. Aldus blijkt geenszins dat de opgelegde straf een invloed had op de door de verwerende partij gemaakte beoordeling. Bovendien wijst de Raad er ook in dit kader op dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat het vonnis van 9 april 2021 dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen, niet aannemelijk maakt dat zij indien zij gehoord was geweest voorafgaand het nemen van de bestreden beslissingen, zij had kunnen wijzen op het feit dat zij uitstel van straf heeft gekregen en dat zij vervolgens niet veroordeeld werd tot een maatregel die haar van de samenleving isoleert.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij meer uitleg had kunnen geven omtrent de context waarin de verweten feiten hebben plaatsgevonden, het feit dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald en dat zij een blanco strafregister had, toont zij niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en dat de verzoekende partij, gelet op het winstgevend karakter en de ernst van de feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het gegeven dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald doet geen afbreuk aan de vaststelling dat diefstal op zichzelf een winstgevend karakter heeft, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten welke elementen zij had kunnen aanvoeren of toelichten omtrent de context waarin de verweten feiten hebben plaatsgevonden die de besluitvorming van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden het thans bestreden bevel of het bestreden inreisverbod te nemen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat in het licht van het voorgaande het risico voor de nationale veiligheid kan worden gerelativeerd.

2.5.5.3. De verzoekende partij voert in het licht van het hoorrecht tevens aan dat zij gewoonlijk reist tussen Armenië en Europa voor professionele redenen, dat zij voor haar werk gemakkelijk naar het

Europees grondgebied moet kunnen reizen, dat zij een Schengenvisum ontvangen had van de Poolse overheden en dat zij sinds meerdere jaren in België verblijft, maar laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift na concreet aannemelijk te maken dat haar professionele activiteiten zich in Europa afspelen, dat zij naar Europa dient te reizen voor professionele redenen en dat zij voor haar werk gemakkelijk naar het Europees grondgebied moet kunnen reizen, zodat in die zin geenszins blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Met haar betoog toont zij verder niet aan dat dit de besluitvorming van de verwerende partij had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar Schengenvisum, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij de verzoekende partij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven en dat in de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd voor het volledige Schengen grondgebied, doch dat wanneer zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België geldt. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. In de mate dat de verzoekende partij aldus in het bezit is van een geldig Schengenvisum, dient zij slechts het grondgebied van België te verlaten en geldt het inreisverbod slechts voor het grondgebied van België. Zij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift bovendien geenszins concreet aannemelijk dat zij haar professionele werkzaamheden niet kan verderzetten op het grondgebied van een andere staat/andere staten die het Schengenacquis ten volle toepast/toepassen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij sinds meerdere jaren in België verblijft, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft ter gelegenheid van haar verzoekschrift en die ook geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen naar voren brengen die de besluitvorming van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden het thans bestreden bevel of het bestreden inreisverbod te nemen.

2.5.5.4. De verzoekende meent dat, had zij gehoord geweest, zij haar situatie en haar privéleven gedetailleerd had kunnen toelichten en de relevante documenten had kunnen overleggen, maar laat na concreet toe te lichten welke elementen van haar situatie of privéleven zij had kunnen toelichten. Zij legt in dit verband evenmin "*relevante documenten*" voor.

Waar zij verder stelt dat zij in het kader van het hoorrecht het feit had willen ingeroepen dat zij graag de inhoud van haar administratief dossier had willen controleren alvorens haar opmerkingen te maken, zodat deze zo relevant mogelijk zouden zijn en zij haar dossier met betrekking tot haar privéleven, haar achtergrond en haar banden met Europa kan ondersteunen, dat zij zich wilde laten bijstaan door een raadsman, zodat haar verklaringen en documenten zo goed mogelijk zouden worden geformuleerd en het besluitvormingsproces zouden kunnen beïnvloeden, voert zij geen concrete elementen aan die de besluitvorming van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

2.5.5.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij aldus niet aantoonde dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissingen te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij het recht heeft om haar standpunt op nuttige en doeltreffende wijze te verwoorden en dat er een overeenkomstige verplichting van de verwerende partij bestaat om alle relevante elementen te verzamelen om te beslissen, *a fortiori* in geval van een inreisverbod, waarbij de wetgever uitdrukkelijk heeft herinnerd aan de verplichting om alle omstandigheden van het geval in aanmerking te nemen, dat om te kunnen worden gehoord en zich te kunnen verdedigen op nuttige en doeltreffende wijze, zij had moeten worden uitgenodigd om haar argumenten naar voren te brengen en de uitoefening van haar recht om te worden gehoord vergezeld had moeten gaan van bepaalde waarborgen, dat aangezien de verwerende partij op eigen initiatief handelt en rekening moet houden met bepaalde elementen in het besluitvormingsproces, ze haar had moeten uitnodigen om haar argumenten op een nuttige en doeltreffende wijze naar voren te brengen,

dat zij niet eens werd uitgenodigd voor een gehoor vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, dat zij op geen enkel moment op duidelijke en begrijpelijke wijze de vraag is gesteld of zij argumenten had tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en tegen een inreisverbod, tegen een ontzegging van de tijd om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar, dat zij niet naar behoren in kennis is gesteld van de besluiten die de verwerende partij van plan was tegen haar te nemen, dat zij niet naar behoren is geïnformeerd over haar rechten in het besluitvormingsproces, dat dat zij niet naar behoren in kennis is gesteld van de informatie en documenten die zij aan de verwerende partij had kunnen geven die van invloed zouden zijn op de besluiten, dat zij zich in het besluitvormingsproces niet heeft laten bijstaan door een raadsman en dat haar de mogelijkheid ook niet werd gegeven om dit te kunnen doen, dat zij niet op de hoogte werd gesteld van haar recht op bijstand door een raadsman in het besluitvormingsproces, dat zij geen toegang had tot haar administratief dossier voordat de beslissingen werden genomen, dat zij niet in kennis werd gesteld van de wettelijke bepalingen die op haar van toepassing waren, dat zij niet naar behoren in kennis is gesteld van de elementen die haar verweten werden, dat zij niet voldoende tijd heeft gekregen om haar opmerkingen te maken en haar verdediging voor te bereiden, dat de betrokken rechten en waarborgen, die als doel hebben dat zij haar argumenten doeltreffend en nuttig kan invoeren en dat de verwerende partij met volledige kennis van zaken haar beslissing neemt duidelijk niet geëerbiedigd zijn, dat zij niet in de correcte omstandigheden is geplaatst om aan de verwerende partij de realiteit van haar situatie te kunnen uiteenzetten, met name wat betreft de fundamentele elementen van haar familie- en privéleven, noch onder de juiste omstandigheden om het belang van haar verklaringen op het moment van de verzameling ervan te kunnen afwegen en meten, is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, minstens heeft zij geen belang bij het betoog, dat de administratieve procedure niet eerlijk is geweest of dat de verwerende partij niet zorgvuldig te werk is gegaan.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht of van het rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de rechten van verdediging of van het recht op een eerlijke administratieve procedure.

2.5.6. De verzoekende partij meent in een derde middelonderdeel dat de verwerende partij niet met alle informatie rekening heeft gehouden, dat zij er niet naar heeft gestreefd alle elementen te verzamelen die nodig zijn om geïnformeerde en correcte beslissingen te nemen en haar beslissingen te baseren op een beoordeling van alle relevante elementen, hetgeen een gebrek aan zorgvuldigheid oplevert, hetgeen tot uiting komt in een ontoereikende motivering aangezien de concrete elementen op geen enkele wijze voldoende in aanmerking worden genomen zoals vereist door de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar de elementen opgesomd in het eerste (lees: tweede) onderdeel onder b. en meent dat dit relevante elementen betreffen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat blijkt geenszins dat de door de verzoekende partij in het tweede onderdeel opgesomde elementen relevant waren bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of van invloed hadden kunnen zijn op de eerste bestreden beslissing zodat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt de verwerende partij ten onrechte bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Zij wijst voorts opnieuw op het gegeven dat zij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis van 20 april 2020 en dat dit vonnis op 9 april 2021 werd vervangen door een ander vonnis, dat de verwerende partij verwijst naar een straf die niet meer bestaat, dat zij volledig uitstel heeft gekregen van de tenuitvoerlegging van haar straffen (gevangenisstraf en boete), dat de verwerende partij vervolgens geen nauwkeurig appreciatie heeft kunnen doen van de ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd noch een adequate analyse heeft geleverd van haar gedrag die aan de openbare orde of de nationale veiligheid schade zou kunnen berokkenen.

De Raad verwijst vooreerst naar hetgeen uiteengezet wordt in de punten 2.5.4. en 2.5.5.2., waaruit blijkt dat het vonnis dateert van na het nemen van het thans bestreden bevel zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en dat de verwerende partij de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gebaseerd heeft op de concrete feiten, met name gewone diefstal, die de verzoekende partij niet betwist evenals op het gegeven dat deze feiten een winstgevend karakter hebben en ernstig zijn. Aldus blijkt geenszins dat het vonnis op tegenspraak – waarin de schuld niet wordt betwist evenmin

als de ernst van de feiten maar waarbij de straf wordt herzien – een invloed had kunnen hebben op de door de verwerende partij gemaakte beoordeling. Immers heeft de verwerende partij de beoordeling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden geenszins gebaseerd op de straftoemeting. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen nauwkeurige appreciatie heeft kunnen doen van de ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd noch een adequate analyse heeft geleverd van haar gedrag die aan de openbare orde of de nationale veiligheid schade zou kunnen berokkenen. Immers toont zij niet aan dat de feiten waarvoor zij schuldig geacht wordt in het vonnis van 9 april 2021 anders zijn dan in het vonnis van 20 april 2020 en waaruit zou blijken dat niet langer sprake kan zijn van ernstige feiten noch dat deze feiten in het vonnis op tegenspraak niet langer als ernstig worden beschouwd. Integendeel, de Raad stelt vast dat uit het vonnis op tegenspraak van 9 april 2021 dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen eveneens wees op de ernst van de feiten. Er wordt in het bestreden bevel concreet verwezen naar het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, straf waartegen zij verzet heeft aangetekend. Deze informatie vindt ook steun in het administratief dossier. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat nog bijkomende informatie in de bestreden beslissing zelf noodzakelijk was om tot een zorgvuldig en redelijk oordeel te komen dat deze feiten ernstig waren en dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij verder stelt dat zij met een Schengenvizum het Belgisch grondgebied is binnengetrokken, geldig tot 17 juni 2021, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet werd in punt 2.5.5.3. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit de verwerende partij verhinderde om het thans bestreden bevel te nemen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk op welke manier de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van het thans bestreden bevel.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel niet met alle relevante informatie rekening heeft gehouden en niet heeft getracht alle informatie te verzamelen die nodig is om met kennis van zaken een beslissing te nemen en haar beslissing te baseren op een beoordeling van alle relevante elementen, noch dat dit een gebrek aan zorgvuldigheid vormt en een ontoereikende motivering met zich meebrengt aangezien de concrete elementen op geen enkel wijze voldoende in aanmerking worden genomen zoals vereist door de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt in dit verband nog op dat de verzoekende partij met voorgaand betoog geenszins een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt, daar deze bepaling stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en de verzoekende partij heeft nagelaten om in haar verzoekschrift deze elementen toe te lichten. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, toont zij niet aan hoe de verwerende partij gehouden was om met voornoemde elementen rekening te houden bij de beoordeling of er *in casu* sprake was van een risico op onderduiken. Een schending van voormelde bepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.5.7. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het bevel alsook het ontbreken van de termijn voor vrijwillig vertrek gebaseerd is op een aan haar toegeschreven bedreiging voor de openbare orde, maar dat dit slecht gemotiveerd is, in strijd met de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn en in de zaak Ziebell. Zij stelt dat haar veroordeling voor feiten van relatief belang die in 2019 werden gepleegd op zich niet voldoende zijn om een vermeende 'gevaarlijkheid' voor de wetgever van de Unie te rechtvaardigen, dat des te meer de verwerende partij verwijst naar een gevangenisstraf die niet meer bestaat aangezien zij verzet aangetekend heeft tegen het vonnis van 20 april 2020, dat zij uiteindelijk tot 4 maanden gevangenisstraf en een boete werd veroordeeld waarvoor zij ook volledig uitstel kreeg. Zij meent dat de analyse van de verwerende partij manifest inadequaat is, dat volgens de verwerende partij het risico van recidive vaststaat, gelet op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten wat zij betwist gezien zij nooit misdadige activiteiten (meervoud) heeft gepleegd in België en dat de enige misdaad tot een meer dan beperkte 'winstgevendheid' aanleiding gaf aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof die zij vervolgens ook helemaal betaalde, dat de analyse van de verwerende partij inadequaat, onvolledig en onzorgvuldig is, dat de verwerende partij rekening moest houden met de door

de wetgeving opgelegde normen en haar standpunt naar behoren moest motiveren, wat niet het geval is.

In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij ook nog dat het bestreden bevel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht omdat de gevolgen bij de vaststelling van het bevel niet naar behoren zijn afgewogen, dat de dreiging die haar wordt toegeschreven niet met de nodige grondigheid werd onderzocht en de motivering op dit punt ontoereikend en inadequaat is, dat zij één keer werd veroordeeld voor feiten van 2019, namelijk gewone diefstal, dat de verwerende partij geen belang hecht aan de datum van de feiten en aan hun relatief belang en zelf niet ingaat op de concrete betrokkenheid en handelingen van de verzoekende partij, en in zeer vage bewoordingen verwijst naar wat zij zou hebben misdaan, dat er duidelijk geen zorgvuldige analyse was, dat opgemerkt wordt dat de straf gematigd is en dat het verwijzen naar de gevangenisstraf van acht maanden inadequaat is daar het vonnis van 20 april 2020 vervangen werd door het vonnis van 9 april 2021. Zij herhaalt dat volgens de verwerende partij het risico op recidive vaststaat, gezien 'het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene' wat zij betwist aangezien zij nooit misdadige activiteiten in België heeft gepleegd en dat haar enige misdaad tot een meer dan beperkte 'winstgevendheid' aanleiding heeft gegeven aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof die zij vervolgens ook helemaal betaalde, dat de eerste bestreden beslissing theoretische en zeer beknopte overwegingen bevat betreffende het gevaar dat zij oplevert voor de openbare orde. Zij meent dat het onevenredig is haar te bevelen om zonder termijn het grondgebied te verlaten aangezien zij banden heeft met de Europese Unie en een Schengenvissum had bekommen dat geldig was tot 17 juni 2021. Zij meent dat de verwerende partij niet op geldige wijze aanvoert dat zij thans een bedreiging voor de openbare orde vormt die haar verwijdering van het grondgebied rechtvaardigt, dat er geen zorgvuldige afweging is geweest, dat de beslissing onevenredig is.

2.5.7.1. Waar de verzoende partij betoogt dat het ontbreken van de termijn voor vrijwillig vertrek gebaseerd is op een aan haar toegeschreven bedreiging voor de openbare orde, maar dat dit slecht gemotiveerd is in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en in zoverre het voormelde betoog op voormelde stelling kan betrokken worden, herhaalt de Raad dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt op twee motieven die elk afzonderlijk de afwezigheid van die termijn kunnen schragen. Eén motief volstaat om de beslissing tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden. De kritiek van de verzoekende partij op het motief dat zij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat, volstaat om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bestreden bevel te kunnen schragen.

De Raad hoeft dus niet in te gaan op het betoog dat specifiek betrekking heeft op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet omdat een eventuele gegrondheid ervan niet tot de vernietiging van het bestreden bevel kan leiden.

2.5.7.2. De verzoekende partij acht evenwel ook artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden, waarbij de gemachtigde van oordeel is dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

De verzoekende partij verwijst wat betreft het gevaar voor de openbare orde naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Voormelde bepaling heeft echter betrekking op de termijn voor vrijwillig vertrek en niet op het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij verwijst wat betreft het gevaar voor de openbare orde ook naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Ziebell van 8 december 2011, C 371/08, waarin het Hof duiding heeft gegeven bij maatregelen die gerechtvaardigd zijn om redenen van openbare orde in het kader van artikel 12 van richtlijn 2003/109, dat een voorschrift van minimale bescherming vormt tegen de verwijdering van staatsburgers van een derde land, die op het grondgebied van een lidstaat een status van legaal langdurig ingezetene genieten. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een staatsburger van een derde land is die geniet van een status van legaal langdurig ingezetene op het grondgebied van een lidstaat. Voormelde bepaling heeft geen betrekking op het opleggen van een bevel

om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde aan een staatsburger van een derde land die niet geniet van een status van legaal langdurig ingezetene op het grondgebied van een lidstaat.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig naar voormelde rechtspraak verwijzen, minstens toont zij dit niet aan.

Met haar betoog betwist de verzoekende partij een actueel en werkelijk gevaar voor de openbare orde te vormen. De wet vereist in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet meer dan dat de verzoekende partij *“geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden”*. De Raad onderzoekt het middel dan ook in het licht van die grens.

De Raad meent dat de gemachtigde wel degelijk een concreet oordeel heeft gegeven over de vraag of de verzoekende partij kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en is overgegaan tot een individueel onderzoek waarbij met haar persoonlijke gedragingen is rekening gehouden. Er wordt in het bestreden bevel immers concreet verwezen naar het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, straf waartegen zij verzet heeft aangetekend. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. De gemachtigde beoordeelt deze feiten als ernstig waardoor zij kan geacht worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Evenzeer wijst de verwerende partij op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten waardoor er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet ingaat op de concrete betrokkenheid en handelingen van de verzoekende partij, en in zeer vage bewoordingen verwijst naar hetgeen zij zou hebben misdaan, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk heeft gewezen op het feit dat zij veroordeeld werd voor gewone diefstal en licht zij voorts niet toe wat haar betrokkenheid en handelingen waren waardoor *in casu* niet langer zou kunnen gewezen worden op de ernst en het winstgevend karakter van de gepleegde feiten en niet zou kunnen worden geoordeeld dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Door enkel voor te houden dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd van relatief belang zijn, dat zij één keer werd veroordeeld voor feiten van 2019, namelijk gewone diefstal, dat de verwerende partij geen belang hecht aan de datum van de feiten en aan hun relatief belang, toont zij geenszins aan dat de feiten verkeerdelijk door de verwerende partij als ernstig werden beoordeeld. Bovendien blijkt uit het verstekvonnis, waarnaar de verzoekende partij meermaals verwijst, dat de gepleegde feiten als ernstig werden beschouwd, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is. Ook door louter te wijzen op het feit dat de feiten dateren van 2019 toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag, waarbij zij wijst op het winstgevend en ernstig karakter van de feiten, kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien wordt het betoog dat haar veroordeling voor feiten van relatief belang die in 2019 werden gepleegd op zich niet voldoende is, betrokken op de vereiste van ‘gevaarlijkheid’ zoals voorzien door de wetgever van de Unie. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze bij het bepalen of de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden teneinde haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven conform artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet voldaan zijn aan de vereiste van ‘gevaarlijkheid’ zoals voorzien door de wetgever van de Unie. Zij toont niet aan dat omwille van het feit dat het gaat om één veroordeling voor feiten van gewone diefstal gepleegd in 2019, de verwerende partij in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kon oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de straf gematigd is en dat het verwijzen naar de gevangenisstraf van acht maanden inadequaat is daar het vonnis van 20 april 2020 vervangen werd door het vonnis van 9 april 2021, dat haar gevangenisstraf niet meer bestaat aangezien zij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis van 20 april 2020, dat zij uiteindelijk tot 4 maanden gevangenisstraf en een boete werd veroordeeld waarvoor zij ook volledig uitstel kreeg, dat de analyse van de verwerende partij manifest inadequaat is, herhaalt de Raad vooreerst dat uit voornoemd vonnis blijkt dat de schuld onbetwist blijft doch dat er een lagere straf met uitstel werd uitgesproken. De Raad merkt op dat voornoemd vonnis dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Er wordt in de

bestreden beslissing tevens erkend dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet zozeer steunt op het verstekvonnis van 20 april 2020 of op de erin bepaalde strafmaat, maar wel op het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en dat zij, gelet op het winstgevende karakter en de ernst van de feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door enkel te wijzen op het vonnis op tegenspraak waaruit blijkt dat de schuld onbetwist is doch dat een lagere gevangenisstraf en boete met uitstel worden opgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, nu dit niet wordt afgeleid uit de strafmaat die aan de verzoekende partij wordt opgelegd, doch wel uit het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten zoals duidelijk blijkt uit de motieven *“Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde”* en *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. De Raad wijst er in dit kader ook op dat de afwezigheid van een definitieve veroordeling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet in de weg staat. Niets belet de gemachtigde immers om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die niet of nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Waar de verzoekende partij betoogt dat volgens de verwerende partij het risico op recidive vaststaat gelet op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten wat zij betwist gezien zij nooit misdadige activiteiten (meervoud) heeft gepleegd in België, wijst de Raad er op dat in het bestreden bevel geenszins wordt gewezen op het afleiden van een gedrag waardoor de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, uit een herhalend karakter van de feiten. Uit de motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de enkele misdaad betreffende de gewone diefstal in overweging heeft genomen. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig. Waar zij het winstgevende karakter betwist onder de stelling dat de enige misdaad tot een meer dan beperkte ‘winstgevendheid’ aanleiding gaf aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof die zij vervolgens ook helemaal betaalde, kan zij niet ontkennen dat er wel degelijk sprake is van een winstgevend karakter. Het gegeven dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald doet geen afbreuk aan de vaststelling dat diefstal op zichzelf een winstgevend karakter heeft, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij bijgevolg geenszins aannemelijk dat de analyse van de verwerende partij in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inadequaat, onvolledig en/of onzorgvuldig is. Zij toont niet aan met welke door de wetgeving opgelegde normen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij haar standpunt niet naar behoren heeft gemotiveerd. Ook kan de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen, niet gevolgd worden in haar betoog dat het bestreden bevel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht omdat de gevolgen bij de vaststelling van het bevel niet naar behoren zijn afgewogen, dat de dreiging die haar wordt toegeschreven niet met de nodige grondigheid werd onderzocht en de motivering op dit punt ontoereikend en inadequaat is, dat de verwerende partij niet op geldige wijze aanvoert dat zij thans een bedreiging voor de openbare orde vormt die haar verwijdering van het grondgebied rechtvaardigt, dat er geen zorgvuldige afweging is geweest en dat de beslissing onevenredig is.

Door enkel nog voor te houden dat zij banden heeft met de Europese Unie en te wijzen op het feit dat zij een Schengenvizum had bekomen dat geldig was tot 17 juni 2021 toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op onevenredige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij toont geenszins aan op welke wijze deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beoordeling betreffende het gedrag van de verzoekende partij waardoor zij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Evenmin maakt zij aannemelijk, te meer gelet op wat reeds eerder uiteengezet werd, dat het omwille van voormelde elementen kennelijk onredelijk is om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De Raad herhaalt dat in het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

2.5.8. In het vijfde onderdeel voert de verzoekende partij voorts nog aan dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het evenredigheidsbeginsel, het fundamenteel recht op de eerbiediging van het

privéleven en de motiveringsplicht omdat de nadelige gevolgen van de beslissingen voor haar onevenredig zijn en omdat deze gevolgen niet naar behoren zijn afgewogen, dat zowel haar banden met Europa als haar verblijfssituatie niet met de nodige grondigheid werden onderzocht en de motivering van de bestreden beslissingen op verschillende punten ontoereikend is. Zij meent dat de bestreden beslissingen theoretische en beknopte overwegingen betreffende het gevaar voor de openbare orde bevatten hetgeen een inmenging in haar privéleven zou rechtvaardigen, dat nochtans haar bevelen om zonder termijn het grondgebied te moeten verlaten en haar verbieden om gedurende drie jaren het volledige Schengengrondgebied te kunnen betreden onevenredig is aangezien zij banden heeft met de Europese Unie en een Schengenvisum had bekomen dat geldig was tot 17 juni 2021.

De verzoekende partij maakt gewag van haar privéleven. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel wordt dan ook onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Dit middelonderdeel wordt onderzocht ten aanzien van beide bestreden beslissingen.

2.5.8.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.5.8.2. In de bestreden beslissingen wordt over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

"In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet."

Er wordt aldus blijkens de motieven van de bestreden beslissingen geen beschermingswaardig gezinsleven weerhouden. De verzoekende partij betwist deze motieven niet. Door enkel in het kader van het tweede middelonderdeel betreffende het hoorrecht te stellen dat zij niet in de correcte omstandigheden is geplaatst om aan verwerende partij de realiteit van haar situatie te kunnen uiteenzetten, met name wat betreft de fundamentele elementen van haar familieleven, toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen omtrent haar familiaal leven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

2.5.8.3. Betreffende het privéleven

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale en economische relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt aldus met de loutere verwijzing naar haar privéleven, haar banden met België en met Europa en haar verblijfssituatie, waarbij zij wijst op haar Schengenvizum geldig tot 17 juni 2021 – waarbij noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er sprake is van enige tewerkstelling of van een sociale of culturele integratie op het Belgische grondgebied – geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Het weze bovendien herhaald dat de bestreden beslissingen, gelet op de motieven dat het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten evenals het grondgebied van de staten

die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven (eerste bestreden beslissing) en dat haar een inreisverbod wordt opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied doch dat wanneer zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten het inreisverbod enkel voor het grondgebied van België geldt (tweede bestreden beslissing), de toegang tot het grondgebied van de andere staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet belemmeren, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar recht op een privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM geschonden is gelet op haar banden met Europa en haar verblijfssituatie waarbij zij wijst op haar Schengenvisum geldig tot 17 juni 2021.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een privéleven dient te worden aangenomen waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt, het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat.

De inmenging is namelijk in de wet voorzien (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet) en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de openbare orde. Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en de overheid is verder geen sprake, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Er liggen voorts geen concrete hinderpalen voor die de verzoekende partij verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst of in één van de lidstaten in zoverre zij de documenten heeft zich naar daar te begeven. In deze situatie blijkt geen onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid.

2.5.8.4. *In casu* wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in dit licht een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

2.5.8.5. In de mate dat de verzoekende partij tevens verwijst naar artikel 7 van het Handvest, wijst de Raad op wat volgt.

Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: *“Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”*

Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

2.5.9. Gelet op voormelde vaststellingen wordt een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.6. Betreffende de tweede bestreden beslissing

2.6.1. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist *in casu* evenwel de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

2.6.2. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle*

omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

2.6.3. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

De betrokkene heeft geen verzoek tot Internationale bescherming ingediend in België. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 20/04/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend).

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden is volgens de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

2.6.4. De verzoekende partij meent dat het niet redelijk en passend is om een inreisverbod van drie jaar te rechtvaardigen op grond dat haar gedrag de openbare orde in gevaar kan brengen, terwijl de realiteit van de bedreiging in de bestreden besluiten niet is geanalyseerd of aangetoond, daar het op een vonnis en een veroordeling stoelt die niet meer bestaat, dat zij bij verstek werden uitgesproken en het vonnis derhalve vernietigd werd nadat zij verzet heeft getekend, dat de tweede bestreden beslissing dus niet op geldige wijze wordt gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verwerende partij staat voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, een straf waartegen zij verzet heeft aangetekend.

De verzoekende partij stelt dat de bedreiging stoelt op een vonnis dat niet meer bestaat en dat zij een volledig uitstel heeft gekregen van de tenuitvoerlegging van haar straffen, dat zij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis van 20 april 2020 en dit op 9 april 2021 werd vervangen door een ander vonnis, dat de verwerende partij verwijst naar een straf die niet meer bestaat, dat de verwerende partij geen nauwkeurige appreciatie heeft kunnen doen van de ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd noch een adequate analyse heeft geleverd van haar gedrag die de openbare orde of de nationale veiligheid schade zou kunnen berokkenen. In het kader van het hoorrecht voert zij tevens aan dat zij had willen inroepen dat zij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis van 20 april 2020 en dat een nieuw vonnis werd uitgesproken op 9 april 2021, dat zij volledig uitstel van de tenuitvoerlegging van haar gevangenisstraf en boete heeft gekregen. De Raad wijst erop dat het vonnis op tegenspraak dateert van na het nemen van de tweede bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tevens merkt de Raad op dat uit voornoemd vonnis van 9 april 2021 eveneens blijkt dat zij schuldig werd bevonden aan de haar ten laste gelegde feiten van diefstal en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete met uitstel zodat de verwerende partij dienstig in het bestreden inreisverbod kon stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. Het betoog dat de verzoekende partij in haar eerste middelonderdeel uiteen heeft gezet, met name dat de motivering van de bestreden beslissing niet passend noch correct is, daar het vonnis waarnaar de verwerende partij verwijst en de veroordeling niet meer bestaan, dat het vonnis bij verstek werd uitgesproken en werd vernietigd nadat zij verzet heeft aangetekend, dat de bestreden beslissing dus niet op geldige wijze is gemotiveerd, is in het licht van het voorgaande dan ook niet dienstig.

Het gegeven dat de tweede bestreden beslissing tevens vermeldt dat overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde en dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist. Immers betwist zij niet dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal en voor deze feiten werd veroordeeld. Het betoog van de verzoekende partij in het tweede middelonderdeel, dat zij, indien zij gehoord was geweest, meer uitleg had kunnen geven omtrent de context waarin de verwijten feiten hebben plaatsgevonden, het feit dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald, dat zij een blanco strafregister had, dat zij een uitstel van haar straf heeft gekregen, dat zij vervolgens niet veroordeeld werd tot een maatregel die haar van de samenleving isoleert, dat in het licht hiervan het risico voor de nationale veiligheid kan worden gerelativeerd en het betoog in het derde middelonderdeel, waarin wordt gesteld dat de verwerende partij geen nauwkeurige appreciatie heeft kunnen doen van de ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd noch een adequate analyse heeft geleverd van haar gedrag die aan de openbare orde of de nationale veiligheid schade zou kunnen berokkenen, is in die zin dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij het bestreden inreisverbod rechtvaardigt op grond dat haar gedrag de openbare orde in gevaar kan brengen. Immers wordt bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod, het weze herhaald, slechts rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden. Het betoog dat de realiteit van de bedreiging in de bestreden besluiten niet is geanalyseerd of aangetoond is in die zin dan ook niet dienstig.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, of dat de verwerende partij bij deze vaststellingen bepaalde relevante elementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen, zoals ook blijkt uit de uiteenzetting onder punt 2.5.

2.6.5. De Raad herhaalt verder dat de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht stelt dat zij gewoonlijk tussen Armenië en Europa reist voor professionele redenen, dat zij voor haar werk gemakkelijk naar het Europees grondgebied moet kunnen reizen, dat zij een Schengenvisum heeft

ontvangen van de Poolse overheden en dat zij in België verblijf sinds meerdere jaren. De verzoekende partij laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift na concreet te staven dat zij naar Europa dient te reizen voor professionele redenen, dat zij voor haar werk gemakkelijk naar het Europees grondgebied moet kunnen reizen, zodat in die zin geenszins blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Waar zij stelt dat zij een Schengenvisum heeft ontvangen en dat zij sinds meerdere jaren in België verblijft, maakt zij geenszins aannemelijk op welke manier de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het de bepaling van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende meent dat, had zij gehoord geweest, zij haar situatie en haar privéleven gedetailleerd had kunnen toelichten en de relevante documenten had kunnen overleggen, maar laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift na om haar situatie en haar privéleven concreet toe te lichten en de nodige stavingstukken in dit verband voor te leggen zodat geenszins blijkt dat en op welke manier de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Voor het overige betoog omtrent het hoorrecht kan dienstig worden verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 2.5.5.

2.6.6. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet met alle informatie rekening heeft gehouden en niet heeft getracht alle informatie te verzamelen die nodig is om met kennis van zaken een beslissing te nemen en haar beslissing te baseren op een beoordeling van alle relevante elementen. Evenmin blijkt een gebrek aan zorgvuldigheid en een ontoereikende motivering in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.6.7. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het inreisverbod gebaseerd is op een aan haar toegeschreven bedreiging voor de openbare orde, maar dat dit slecht gemotiveerd is in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, voor het inreisverbod en de termijn ervan. Zij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn en in de zaak Ziebell. Zij stelt dat haar veroordeling voor feiten van relatief belang die in 2019 werden gepleegd op zich niet voldoende zijn om een vermeende 'gevaarlijkheid' voor de wetgever van de Unie te rechtvaardigen, dat des te meer de verwerende partij verwijst naar een gevangenisstraf die niet meer bestaat aangezien zij verzet aangetekend heeft tegen het vonnis van 20 april 2020, dat zij uiteindelijk tot 4 maanden gevangenisstraf en een boete werd veroordeeld waarvoor zij ook volledig uitstel kreeg. Zij meent dat de analyse van de verwerende partij manifest inadequaat is, dat volgens de verzoekende partij het risico van recidive vaststaat, gelet op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten wat zij betwist gezien zij nooit misdadige activiteiten (meervoud) heeft gepleegd in België en dat de enige misdaad tot een meer dan beperkte 'winstgevendheid' aanleiding gaf aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof die zij vervolgens ook helemaal betaalde, dat de analyse van de verwerende partij inadequaat, onvolledig en onzorgvuldig is, dat de verwerende partij rekening moest houden met de door de wetgeving opgelegde normen en haar standpunt naar behoren moest motiveren, wat niet het geval is.

In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij ook nog dat het bestreden inreisverbod in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht omdat de gevolgen bij de vaststelling van het inreisverbod niet naar behoren zijn afgewogen, dat de dreiging die haar wordt toegeschreven niet met de nodige grondigheid werd onderzocht en de motivering op dit punt ontoereikend en inadequaat is, dat zij één keer werd veroordeeld voor feiten van 2019, namelijk gewone diefstal, dat de verwerende partij geen belang hecht aan de datum van de feiten en aan hun relatief belang en zelf niet ingaat op de concrete betrokkenheid en handelingen van de verzoekende partij, en in zeer vage bewoordingen verwijst naar hetgeen zij zou hebben misdaan, dat er duidelijk geen zorgvuldige analyse was, dat opgemerkt wordt dat de straf gematigd is en dat het verwijzen naar de gevangenisstraf van acht maanden inadequaat is daar het vonnis van 20 april 2020 vervangen werd door het vonnis van 9 april 2021. Zij herhaalt dat volgens de verwerende partij het risico op recidive vaststaat, gezien 'het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene' wat zij betwist aangezien zij nooit misdadige activiteiten in België heeft gepleegd en dat haar enige misdaad tot een meer dan beperkte 'winstgevendheid' aanleiding heeft gegeven aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof die zij vervolgens ook helemaal betaalde, dat de tweede bestreden beslissing theoretische en zeer beknopte overwegingen bevat betreffende het gevaar dat zij oplevert voor de openbare orde. Zij meent dat het onevenredig is haar te verbieden om gedurende drie jaar het volledige Schengen grondgebied te betreden aangezien zij banden heeft met de Europese Unie en een Schengenvisum had bekommen dat

geldig was tot 17 juni 2021. Zij meent dat de verwerende partij niet op geldige wijze aanvoert dat zij thans een bedreiging voor de openbare orde vormt die een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigt, dat er geen zorgvuldige afweging is geweest, dat de beslissing onevenredig is.

2.6.7.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij, uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

2.6.7.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verwerende partij staft voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, een straf waartegen zij verzet heeft aangetekend.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verwijst naar een gevangenisstraf die niet meer bestaat aangezien zij verzet aangetekend heeft tegen het vonnis van 20 april 2020, dat zij uiteindelijk tot 4 maanden gevangenisstraf en een boete werd veroordeeld waarvoor zij ook volledig uitstel kreeg en meent dat de analyse van de verwerende partij manifest inadequaar is, alsook stelt dat de straf gematigd is en dat het verwijzen naar de gevangenisstraf van acht maanden inadequaar is daar het vonnis van 20 april 2020 vervangen werd door het vonnis van 9 april 2021, herhaalt de Raad dat het vonnis op tegenspraak dateert van na het nemen van de tweede bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tevens merkt de Raad op dat uit voornoemd vonnis van 9 april 2021 eveneens blijkt dat zij schuldig werd bevonden aan de haar ten laste gelegde feiten van diefstal en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete met uitstel zodat de verwerende partij dienstig in het bestreden inreisverbod kon stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

2.6.7.3. Het gegeven dat de tweede bestreden beslissing tevens vermeldt dat overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde en dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die door de verzoekende partij niet wordt betwist. Immers betwist zij niet dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal en voor deze feiten werd veroordeeld.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de beslissing betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod baseert op een aan haar toegeschreven bedreiging voor de openbare orde. Immers wordt bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod, het weze herhaald, slechts rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Het betoog betreffende ‘een gevaar voor de openbare orde’, de verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, de ‘gevaarlijkheid’ zoals vereist door de wetgever van de Unie, de ‘dreiging’ en het ‘gevaar’ voor de ‘openbare orde’ en het risico op recidive, zijn in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij verwijst wat betreft het gevaar voor de openbare orde naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Voormelde bepaling heeft echter betrekking op de termijn voor vrijwillig vertrek. Naar deze rechtspraak kan ook dienstig verwezen worden in het licht van het opleggen van een inreisverbod om redenen van openbare orde. Dit is *in casu* echter niet het geval, waardoor de verzoekende partij niet dienstig naar voormelde rechtspraak kan verwijzen. De Raad herhaalt dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De openbare orde-overwegingen vormen *in casu* enkel een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst wat betreft het gevaar voor de openbare orde ook naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Ziebell van 8 december 2011, C 371/08, waarin het Hof duiding heeft gegeven bij maatregelen die gerechtvaardigd zijn om redenen van openbare orde in het kader van artikel 12 van richtlijn 2003/109, dat een voorschrift van minimale bescherming vormt tegen de verwijdering van staatsburgers van een derde land, die op het grondgebied van een lidstaat een status van legaal langdurig ingezetene genieten. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een staatsburger van een derde land is die geniet van een status van legaal langdurig ingezetene op het grondgebied van een lidstaat. Voormelde bepaling heeft geen betrekking op het opleggen van een inreisverbod aan een staatsburger van een derde land die niet geniet van een status van legaal langdurig ingezetene op het grondgebied van een lidstaat en waarbij bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod rekening wordt gehouden met het feit dat de derdelander de openbare orde heeft geschaad.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig naar voormelde rechtspraak verwijzen, minstens toont zij dit niet aan.

2.6.7.4. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, dat gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, of dat de verwerende partij bij deze vaststellingen bepaalde relevante elementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen, zoals ook blijkt uit de uiteenzetting onder punt 2.5.

De Raad meent dat de verzoekende partij niet aantoont dat de analyse van de verwerende partij manifest inadequaet, onvolledig en onzorgvuldig is, of het bestreden inreisverbod in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht omdat de gevolgen bij de vaststelling van het inreisverbod niet naar behoren zijn afgewogen, dat de dreiging die haar wordt toegeschreven niet met de nodige grondigheid werd onderzocht en de motivering op dit punt ontoereikend en inadequaet is.

Er wordt in het bestreden inreisverbod immers concreet verwezen naar het feit dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, feiten waarvoor zij op 20 april 2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, straf waartegen zij verzet heeft aangetekend. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier. De gemachtigde beoordeelt deze feiten als ernstig waardoor zij kan geacht worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Evenzeer wijst de verwerende partij op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten waardoor er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet ingaat op de concrete betrokkenheid en handelingen van de verzoekende partij, en in zeer vage bewoordingen verwijst naar hetgeen zij zou hebben misdaan, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk heeft gewezen op het feit dat zij veroordeeld werd voor gewone diefstal en licht zij voorts niet toe wat haar betrokkenheid en handelingen waren waardoor *in casu* niet langer zou kunnen gewezen worden op de ernst en het winstgevend karakter van de gepleegde feiten en niet zou kunnen worden geoordeeld dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Door enkel voor te houden dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd van relatief belang zijn, dat zij één keer werd veroordeeld voor feiten van 2019, namelijk gewone diefstal, dat de verwerende partij geen belang hecht aan de datum van de feiten en aan hun relatief belang, toont zij geenszins aan dat de feiten verkeerdelijk door de verwerende partij als ernstig werden beoordeeld. Bovendien blijkt uit het verstekvonnis, waarnaar de verzoekende partij meermaals verwijst, dat de gepleegde feiten als ernstig werden beschouwd, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is. Ook door louter te wijzen op het feit dat de feiten dateren van 2019 toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag, waarbij zij wijst op het winstgevend en ernstig karakter van de feiten, kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien wordt het betoog dat haar veroordeling voor feiten van relatief belang die in 2019 werden gepleegd op zich niet voldoende is, betrokken op de vereiste van 'gevaarlijkheid' zoals voorzien door de wetgever van de Unie. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze bij het bepalen of de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, element waarmee rekening wordt gehouden bij het bepalen van de duur van een inreisverbod, moet voldaan zijn aan de vereiste van 'gevaarlijkheid' zoals voorzien door de wetgever van de Unie. Zij toont niet aan dat omwille van het feit dat het gaat om één veroordeling voor feiten van gewone diefstal gepleegd in 2019, de verwerende partij niet kon oordelen dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, noch dat de verwerende partij met dit element geen rekening kon houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, noch dat dit element een duur van drie jaar niet zou kunnen rechtvaardigen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de straf gematigd is en dat het verwijzen naar de gevangenisstraf van acht maanden inadequaat is daar het vonnis van 20 april 2020 vervangen werd door het vonnis van 9 april 2021, dat haar gevangenisstraf niet meer bestaat aanzien zij verzet heeft aangetekend tegen het vonnis van 20 april 2020, dat zij uiteindelijk tot 4 maanden gevangenisstraf en een boete werd veroordeeld waarvoor zij ook volledig uitstel kreeg, dat de analyse van de verwerende partij manifest inadequaat is, herhaalt de Raad vooreerst dat uit voornoemd vonnis blijkt dat de schuld onbetwist blijft doch dat er een lagere straf met uitstel werd uitgesproken. De Raad merkt op dat voornoemd vonnis dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Er wordt in de bestreden beslissing tevens erkend dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet zozeer steunt op het verstekvonnis van 20 april 2020 of op de erin bepaalde strafmaat, maar wel op het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en dat zij, gelet op het winstgevende karakter en de ernst van de feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door enkel te wijzen op het vonnis op tegenspraak waaruit blijkt dat de schuld onbetwist is doch dat een lagere gevangenisstraf en boete met uitstel worden opgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, nu dit niet wordt afgeleid uit de strafmaat die aan de verzoekende partij wordt opgelegd, doch wel uit het winstgevende karakter en de ernst van de gepleegde feiten zoals duidelijk blijkt uit de motieven *“Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde”* en *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. De Raad wijst er in dit kader ook op dat de afwezigheid van een definitieve veroordeling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet in de weg staat. Niets belet de gemachtigde immers om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die niet of nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Waar de verzoekende partij betoogt dat volgens de verwerende partij het risico op recidive vaststaat gelet op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten wat zij betwist gezien zij nooit misdadige activiteiten (meervoud) heeft gepleegd in België, wijst de Raad er op dat in het bestreden inreisverbod geenszins wordt gewezen op het afleiden van een gedrag waardoor de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, uit een herhalend karakter van de feiten. Uit de motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de enkele misdaad betreffende de gewone diefstal in overweging heeft genomen. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig. Waar zij het winstgevende karakter betwist onder de stelling dat de enige misdaad tot een meer dan beperkte 'winstgevendheid' aanleiding gaf aangezien het voedingswaren en scheermesjes betrof die zij

vervolgens ook helemaal betaalde, kan zij niet ontkennen dat er wel degelijk sprake is van een winstgevend karakter. Het gegeven dat zij onmiddellijk de gestolen goederen heeft uitbetaald doet geen afbreuk aan de vaststelling dat diefstal op zichzelf een winstgevend karakter heeft, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij bijgevolg geenszins aannemelijk dat de analyse van de verwerende partij in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, inadequaat, onvolledig en/of onzorgvuldig is. Zij toont niet aan met welke door de wetgeving opgelegde normen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft genomen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij haar standpunt niet naar behoren heeft gemotiveerd. Ook kan de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen niet gevolgd worden in haar betoog dat het bestreden inreisverbod in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht omdat de gevolgen niet naar behoren zijn afgewogen, dat de dreiging die haar wordt toegeschreven niet met de nodige grondigheid werd onderzocht en de motivering op dit punt ontoereikend en inadequaat is, dat de verwerende partij niet op geldige wijze aanvoert dat zij thans een bedreiging voor de openbare orde vormt die een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigt, dat er geen zorgvuldige afweging is geweest en dat de beslissing onevenredig is.

2.6.7.5. Door enkel nog voor te houden dat zij banden heeft met de Europese Unie en te wijzen op het feit dat zij een Schengenvisum had bekomen dat geldig was tot 17 juni 2021 toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op onevenredige wijze heeft geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Vooreerst toont zij geenszins aan op welke wijze deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beoordeling betreffende het gedrag van de verzoekende partij waardoor zij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien, het weze herhaald, wordt in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied doch dat wanneer zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dit inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat haar verboden wordt om gedurende drie jaar het volledige Schengengrondgebied te betreden en maakt dan ook in die zin geen onevenredigheid aannemelijk.

2.6.8. Gelet op voormelde vaststellingen wordt een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.6.9. In een zesde onderdeel betoogt de verzoekende partij tot slot dat aangezien het inreisverbod gebaseerd is op het bevel om het grondgebied te verlaten, de onwettigheden die het bevel aantasten ook van invloed zijn op de wettigheid van het inreisverbod, dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en het verdwijnen ervan uit het rechtsstelsel het inreisverbod nietig zouden maken en dit dus niet langer geldig gerechtvaardigd is en onwettig maakt.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het bestreden bevel behept is met onwettigheden, zodat haar betoog dat de onwettigheden die het bevel aantasten ook van invloed zijn op de wettigheid van het inreisverbod, niet dienstig is. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, zodat zij ook niet aannemelijk dat het bevel uit het rechtsverkeer verdwijnt en het inreisverbod hierdoor niet langer gerechtvaardigd is.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER